

ת"פ 43615/08/14 - מדינת ישראל נגד שי יוסופוב

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 43615-08-14 מדינת ישראל נ' יוסופוב
תיק חיצוני: 131446/2014

בפני	כב' השופטת רקפת סגל מוהר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	שי יוסופוב

החלטה

מונחת בפני בקשת ב"כ הנאשם לביטול כתב האישום בשל פגם שנפל בו ומטעמי הגנה מן הצדק.

טענתו הנוספת של ב"כ הנאשם לפיה הוא כבר נשפט בגין העבירה המיוחסת לו בכתב אישום זה, מזנחה על ידו ולפיכך לא אדרש אליה.

רקע

ביום 31.8.14 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירה של הפרת הוראה חוקית.

לטענת המאשימה, בתאריך 21.3.14 בסמוך לשעה 04:43 נתפס הנאשם כשהוא שוהה באיזור התעשייה בחדרה ובעשותו כן הפר את תנאי השחרור שהוטלו עליו בהחלטת כב' השופטת אניספלד מיום 5.2.14 (בתיק מ"ת 280-02-14) הקשור לתיק פ"ל 276-02-14), לפיהם הוא אמור היה לשהות במעצר בית מלא בבית אמו שברח' יצחק בן צבי 10/28 בחדרה, בפיקוחה של האם.

טענות הצדדים

ב"כ הנאשם אשר הבהיר בפתח דבריו, בדיון שהתקיים ביום 23.2.15, כי הנאשם אינו כופר בעובדות כתב האישום, העלה בפני טענות אלה:

משבחרה המאשימה לפנות אל בית המשפט, בעקבות הפרת התנאים נשוא כתב האישום בתיק זה, בבקשה לעיון חוזר אשר הביא למעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים נגדו בתיק פ"ל 276-02-14 הנ"ל, ולסיום התיק העיקרי עצמו היה עליה להימנע מהגשת כתב האישום נגדו וזאת מטעמי הגינות וצדק (ר' 1

נוהל המשטרה מס' 03.300.052 - נ/1

כתב האישום בתיק זה הוגש לבית המשפט לאחר שהנאשם כבר סיים את ריצוי העונש שנגזר עליו בגין העבירה שיוחסה לו בתיק פ"ל 276-02-14 הנ"ל (ר' גזר הדין מיום 28.4.14 - נ/2).

בתשובתו לטענות אלה, הפנה אותי ב"כ המאשימה אל החלטת כב' השופט קפלן בת"פ 22059-01-15 במסגרתה - כך לשיטתו - נדחתה טענה דומה (ת/1) וטען כי המאשימה רשאית היתה להגיש כנגד הנאשם את כתב האישום שהוגש בתיק זה, חרף ולצד בקשת העיון החוזר שהוגשה בעקבות מעשה ההפרה. לפיכך בקש הוא כי אדחה את הבקשה לביטול כתב האישום.

דין והכרעה

סעיף 3(א) לנוהל המשטרה מס' 03.300.052 עליו מסתמך ב"כ הנאשם, ואשר עניינו "הפרת הוראה חוקית חקירה והעמדה לדין", קובע כי:

"לא תפתח חקירה פלילית בגין הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287, כאשר מעשה

ההפרה מהווה עבירה לפי הוראת חוק אחרת, כאשר ניתן לאכוף את ביצוע הצו

באמצעות סעיף 6 או כאשר מצויה בחוק תרופה אחרת להפרה".

סעיף 3(ב) לנוהל זה קובע כי "ככלל אם קיימת עבירה מיוחדת בגין הפרת צו מנהלי מסוים, תיק החקירה יפתח בגין אותה עבירה ולא בגין הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287".

בשתי הדוגמאות המובאות בסעיף זה - הפרת צו הפסקת בניה מנהלי והפרת צו לסגירת עסק לממכר משקאות חריפים - קיימות עבירות מיוחדות בגין הפרת הצו המנהלי המסוים.

לא כך במקרה של הפרת תנאי שחרור בערובה.

סעיף 3(ג) לנוהל קובע כי יש להבחין בין צו שניתן לאכיפה באמצעות סעיף 6 לפקודת בזיון בית משפט לבין צו שאינו ניתן לאכיפה באמצעות סעיף זה. ברי כי אכיפת צו מעצר איננה אפשרית באמצעות סעיף 6 הנ"ל, שכן אין בה כדי לרפא את הפרתו בעבר.

סעיף 3(ד) לנוהל מצוין דוגמא אחת למצב בו ניתן למצוא בחוק תרופה אחרת להפרה. דוגמא זו מתייחסת למקרה של אי ציות לצו גילוי מסמכים. התרופה להפרת הוראה חוקית זו מצויה בתקנה 122 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, הקובעת כי תוצאת אי קיום צו זה הינה מחיקת התביעה או כתב ההגנה (לפי העניין). במקרה זה מדובר ב"תרופה" שאיננה נתונה לשיקול דעת בית המשפט וזאת בשונה מן המקרה שבפני בו מדובר בתוצאות הפרת תנאי שחרור הנתונות לשיקול דעתו וזאת לאור הוראת סעיף 51 לחוק המעצרים.

לאור כל האמור לעיל, דעתי היא כי נוהל המשטרה עליו מסתמך ב"כ הנאשם איננו מכוון למקרים של הפרת תנאי שחרור ממעצר (ר' בעניין זה ההחלטות שניתנו בת"פ (פ"ת) 58650-01-14 **מדינת ישראל נ' פלקה**; ת"פ (חדרה) 22059-01-15 **מדינת ישראל נ' חאמד** ות"פ (ת"א) 4606-02-13 **מדינת ישראל נ' ס' פ'** בהן נקבע כי סעיף 287(א) לחוק העונשין הוא הסעיף היחיד החל על סיטואציה של הפרת תנאי שחרור בערובה וכי אין בקיומה של סמכות בית המשפט להורות על מעצרו של נאשם או על שחרורו בתנאים מגבילים כדי לשלול את סמכות המאשימה להעמיד לדין בגין אותו מעשה).

באשר לטענת ה"הגנה מן הצדק" -

בע"פ (מחוזי ת"א) 70051/06, **מדינת ישראל נ' אריאל נהרי** נדונה שאלה דומה בקשר לכתב אישום בגין ביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית, אשר הוגש כנגד מי שלא התייצב לריצוי עונש מאסר שהומר מעבודות שירות למאסר בפועל. בפסק דין זה נקבע, בדעת רוב, כי:

"התשובה לשאלה באם ניתן להעמיד נאשם לדין לפי סעיף 287 לחוק העונשין,

שעה שכבר ננקטה כנגדו הסנקציה של המרת עבודת השירות במאסר בפועל

וזה רוצה עד תומו, אינה מוחלטת כי אם תלוית נסיבות, המתבטאות בעיקר

בחומרת ההפרה ועיתויה. ברגיל ובהעדר נסיבות מיוחדות, ושעה שהנאשם קבל

על עצמו מיידית את תוצאת אי התייצבותו לעבודות שירות והתייצב למאסר ממש-

טיטה הכף לכיוון אי הגשת כתב אישום נוסף, בה בשעה שכאשר עסקינן בנאשם,

שלא זו בלבד שלא התייצב לביצוע עבודות השירות, אלא "נעלם" והמאשימה היתה

צריכה לגייס משאבים לצורך איתורו והשמתו מאחורי סורג ובריח- שאז אז מוצדקת

הגשת כתב אישום לפי סעיף 287 לחוק בנוסף להמרת עבודות השירות במאסר ממש".

וכן כי:

"הגשת כתב אישום נוסף והעגשת נאשם שכבר נגזר עליו לרצות עונש מאסר

בפועל במקום עבודות שירות, מצויה גם בד' אמות ההגנה מן הצדק נשוא סעיף

149(10) לחסד"פ הקובע כי "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי

עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית...

...בית המשפט נדרש לפי חוק ההגנה מן הצדק לפחות במידה מסויימת

עמוד 3

להיכנס לנעלי התביעה בקבלת החלטה על הימנעות מאישום או על חזרה

ממנו בשל שיקולים רחבים כצדק והגינות. בית המשפט קיבל הרשאה

מפורשת לכך בחוק ועליו מוטלת החובה לממש את תכלית החקיקה".

במקרה שבפני, נעצר הנאשם עד תום ההליכים בעקבות אותו מעשה הפרה המיוחס לו בכתב האישום. זמן קצר לאחר מכן, ביום 28.4.14, נגזר דינו בתיק העיקרי לעונשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס, פסילה בפועל ופסילה על תנאי (נ/2). לטעמי, בנסיבות אלה, גם אם הנאשם לא סיים את ריצוי עונש המאסר שנגזר עליו בתיק העיקרי בטרם הוגש נגדו כתב האישום הנוסף, היה על המאשימה להימנע מהגשת כתב האישום האחרון, מה עוד שכתב אישום זה לא הוגש באופן מיידי או במקביל להגשת בקשת העיון החוזר, אלא ביום 31.8.14, בחלוף כ-5 חודשים מאז ביצוע עבירת ההפרה וכ-4 חודשים לאחר שנגזר דינו כאמור.

לאור כל האמור לעיל, אני מורה על ביטול כתב האישום בתיק זה מטעמים של "הגנה מן הצדק".

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ט אדר תשע"ה, 10 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.